

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 marca 2011 r. (...) Sp. z o.o. w W. wystąpił przeciwko M. P. z roszczeniem o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości 10.479 zł tytułem odpowiedzialności materialnej zgodnie z art. 114 k.p. w zw. z art. 119 k.p. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powód zaznaczył, że w wyniku błędnie złożonego przez pozwanego zamówienia klientowi powoda został wydany samochód o wartości 132.112 zł za cenę 121.611 zł, wobec czego powód wskutek działania pozwanego poniósł szkodę w wysokości 10.501 zł. Powód dodał, że transakcję sprzedaży pojazdu w całości prowadził pozwany. (k.2 i n)

W odpowiedzi na pozew pozwany M. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości, oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że nie składał zobowiązania, iż pokryje szkodę spowodowaną sprzedażą zamówionego przez niego pojazdu. Pozwany podniósł, że do jego obowiązków nie należało wystawianie ostatecznych faktur sprzedaży i faktur pro forma, ani dokonywanie zamówień w systemie (...), a czynności te wykonywał, ponieważ istniała taka praktyka w dziale handlowym, co zostało wprowadzone przez Kierownika salonu, natomiast zdaniem pozwanego czynności te należały do Kierownika salonu. Pozwany podniósł również, że szkoda nie powstałaby, gdyby nie uchybienia ze strony jego przełożonych, tj. kierownika i dyrektora salonu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany został zatrudniony w (...) sp. z o.o. w W. od dnia 20 listopada 2006 r. początkowo na podstawie umowy o pracę z dnia 20 listopada 2006 r. zawartej na okres próbny od dnia 20 listopada 2006 r. do 19 lutego 2007 r., a następnie na podstawie umowy o pracę z dnia 20 lutego 2007 r. zawartej na czas określony od dnia 20 lutego 2007 do 31 stycznia 2008 r., następnie na podstawie umowy o pracę z dnia 31 stycznia 2008 r. zawartej na czas określony od dnia 1 lutego 2008 r. do 31 stycznia 2010 r. i ostatecznie umowy o pracę z dnia 1 lutego 2010 r. zawartej na czas nieokreślony na stanowisku sprzedawcy samochodów, w pełnym wymiarze czasu pracy. (umowy o pracę k. 18-22)

Do zadań pozwanego na zajmowanym przez niego stanowisku należały w szczególności: obsługa klientów w zakresie udzielania informacji o aktualnej ofercie, zasadach zakupu, cenach oraz znajomość zasad udzielania kredytów i ubezpieczeń; prezentacja samochodów w salonie, znajomość wyposażenia standardowego i opcji, danych technicznych, zalet oraz porównań z konkurencją; wystawianie zamówień i faktur zaliczkowych dla klientów, dokonywanie rezerwacji lub określanie terminu realizacji samochodów przy współpracy z kierownictwem salonu i dysponentami (...) (opis stanowiska, k. 60)

W salonie istniała praktyka polegająca na wykonywaniu wszelkich czynności, tj. od wstępnego zamówienia - do wydania pojazdu i związanego z nim wystawienia faktury ostatecznej, przez jednego sprzedawcę. Również pozwany pracując w powodowej spółce wystawiał faktury sprzedażowe, a także samodzielnie składał zamówienia w systemie (...) do czego formalnie nie miał uprawnień, co jednak było w salonie sprzedaży ustaloną praktyką. (zeznania A. C. k. 156-158, zeznania A. P. k. 154-155)

W dniu 14 kwietnia 2010 r. pozwany pracownik przygotował ofertę dla jednego z klientów salonu i uzgodnił z nim dokładny rodzaj i cenę samochodu – miał to być samochód marki S. (...) z silnikiem benzynowym o pojemności 1,8 l. w cenie 121.611,00 zł brutto. Zamówienie zostało sporządzone przez pozwanego w systemie (...), jednak zamiast wersji pojazdu z silnikiem benzynowym (...) o pojemności 1,8 l. został zamówiony samochód z silnikiem diesla (...) o pojemności 2,0 l. o minimalnej cenie sprzedaży (wg cennika pozwanego) 132.112 zł brutto. Zamówienie zostało złożone przez pozwanego w systemie (...) w S. (...).

W dniu 28 lipca 2010 r. pozwany wydał klientowi zamówiony pojazd z silnikiem diesla. W trakcie odbioru samochodu klient zauważył, iż nie jest to wersja samochodu jaką zamawiał. Pozwany po sprawdzeniu dokumentacji

zamówieniowej zauważył, że od momentu zamówienia cała sporządzona przez niego dokumentacja (łącznie z fakturami, dokumentami leasingowymi) została przygotowana dla samochodu z silnikiem diesla, tj. 2,0 (...), z tym, że niezmieniona pozostała cena, która była ceną samochodu z silnikiem benzynowym (...), tj. ceną niższą niż najniższa cena dla samochodu z silnikiem diesla, tj. 2,0 (...) wg oferty handlowej. (zeznania powoda, oferta handlowa, zamówienie oraz faktury, k. 26 i 35-41)

Po zauważeniu błędu powód skontaktował się z kierownikiem salonu (...), który przebywał poza siedzibą salonu, który wskazał powodowi, że porozmawiają o zaistniałej sytuacji po jego powrocie do miejsca pracy. (zeznania P. A. k. 122-126)

Powód starał się w tym czasie przekonać klienta do zamówienia dla niego właściwego samochodu, lecz klient nie wyraził zgody na takie działanie. W wyniku rozmów z klientem otrzymał on dostarczony mu pojazd z silnikiem diesla (...), za cenę widniejącą na dokumentach przygotowywanych przez pozwanego w tym zamówieniu, a przez to również na fakturze, tj. 121.611,00 zł. (bezsporne, faktura k. 41)

Powód w dniu 30 lipca 2010 r. złożył wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, lecz wbrew sugestii dyrektora powód złożył je oficjalnie, a po wpisaniu wypowiedzenia do dziennika korespondencji przekazał je dyrektorowi. (wypowiedzenie k. 59)

Po wręczeniu wypowiedzenia pozwany został poproszony o wyjaśnienie na piśmie sytuacji związanej ze sprzedażą samochodu S. (...) po zaniżonej cenie. Pozwany zgodnie z poleceniem opisał całą historię od złożenia zamówienia przez klienta, do wydania mu pojazdu, zaś pismo wręczył kierownikowi w dniu 30 lipca 2010 r. (bezsporne)

Pismem wręczonym pozwanemu w dniu 30 lipca 2010 r. spółka rozwiązała z nim umowę o pracę bez okresu wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., wskazując jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych określonych w Regulaminie Pracy poprzez dokonanie w dniu 26 lipca 2010 r. transakcji sprzedaży samochodu osobowego S. (...) po zaniżonej cenie wg dokumentu sprzedaży FV/(...) z dnia 26 lipca 2010 r., (rozwiązanie umowy o pracę k. 29-30)

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie wymienionych wyżej dokumentów oraz ich kserokopii, zawartych w aktach sprawy, oraz przedstawionych przez strony w toku postępowania. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności przedmiotowych dokumentów, podstaw ku temu nie znalazł także Sąd.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się również na zeznaniach świadków: K. M. (k.98-101), P. A. (k. 122-126), A. P. (k. 154-156), A. C. (k. 156-158), oraz na zeznaniach samego pozwanego (k. 168-172).

Oceniając zeznania, w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd dał im wiarę w aspektach dotyczących zakresu realizowanych przez pozwanego zadań, zajmowanego przez niego stanowiska. Zeznania we wskazanych zakresach pozostawały ze sobą w jasnej i czytelnej korelacji, wzajemnie się uzupełniając oraz tworząc jednolity obraz. Co istotne, sam powód potwierdził omyłkę w złożonym zamówieniu. Ponadto pozwany nie zaprzeczał, że to on osobiście składał zamówienie. Z uwagi na spójność relacji świadków z twierdzeniami samego pozwanego, a także mając na względzie treść złożonych dokumentów, zaliczonych przez Sąd w poczet materiału dowodowego, wymienione aspekty przedmiotowych zeznań, Sąd ocenił jako wiarygodne.

Z kolei zeznania T. S. (k. 168) nie wniosły żadnych elementów dla oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Odnosnie zeznań pozwany, w ocenie Sądu są one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, a także znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych świadków, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne i uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługuje w niniejszej sprawie na uwzględnienie.

Sednem sporu było ustalenie odpowiedzialności pozwanego pracownika za szkodę wyrządzoną powodowej spółce działaniem pozwanego.

Zgodnie z art. 6 k.c., mającym zastosowanie w sprawach z zakresu prawa pracy na podstawie art. 300 k.p., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód, pomimo iż udowodnił, że za sprzedaż samochodu po zaniżonej wartości odpowiedzialność ponosi pozwany pracownik, czego z resztą pozwany nie negował, to pomimo tego nie wykazał, aby poniósł z tego tytułu rzeczywistą stratę, tym bardziej zaś nie wykazał jej wysokości.

Zgodnie z art. 114 k.p. pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach niniejszego rozdziału.

Na podstawie art. 115 k.p. pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda.

Jednak zgodnie z treścią art. 116 k.p. pracodawca jest obowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody.

Aby odnieść się do pojęcia szkody posłużyć się należy przepisami kodeksu cywilnego, do którego odsyła art. 300 k.p., wskazując, iż w sprawach nie unormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Z kolei na podstawie art. 361 § 2 k.c. w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Przepisem ustawy „odmiennym” od art. 361 § 2 k.c. jest wyżej cytowany art. 115 k.p. który ogranicza odpowiedzialność pracownika do rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę.

Strata obejmuje zmniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów poszkodowanego, a więc rzeczywisty uszczerbek w majątku należącym do niego w chwili zdarzenia. Natomiast utracone korzyści obejmują tę część majątku poszkodowanego, o którą się jego aktywa nie powiększyły lub pasywa nie zmniejszyły, a skutek ten nastąpiłby, gdyby nie owe zdarzenie sprawcze, za które odpowiedzialność została przypisana oznaczonemu podmiotowi (np. utrata zarobków, utrata spodziewanego zysku z zamierzonych transakcji handlowych, utrata korzyści z władania rzeczą).

Pamiętając o ciężącym na powodzie ciężarze dowodowym, należy stwierdzić, że powód nie wykazał rzeczywistej straty, spowodowanej sprzedażą samochodu przez pozwanego.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany sprzedał w imieniu powoda samochód za kwotę 121.611 zł, za który to powodowa spółka zmuszona była zapłacić producentowi pojazdu. Powód jednak nie przedstawił dokumentów wskazujących za jaką kwotę samochód został zakupiony od producenta, co wskazywałoby na wysokość realnie poniesionej przez powoda szkody.

W niniejszej sytuacji nie sposób było więc ustalić różnicy między rzeczywistym stanem dóbr powoda, a stanem hipotetycznym, jaki istniałby, gdyby nie doszło do sprzedaży pojazdu przez pozwanego po cenie za jaką został sprzedany.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.